

cházela v rumělkovou, až k hodinám, které právě odbíjely poledne. Před nádražím jej zaujaly živé partie. Posadil se na lavičku a hleděl na kruh vysázených květin, které měly stejnou barvu jako věž budovy. Jak tam seděl, vyprchal z něj veškerý stres. Stalo se, říkal si. Měl jet za příbuznými, ale už se mu nechtělo chytat právě odjíždějící vlak. Procházel se městem, najedl se v restauraci, házel drobkou holubům a pozoroval občany při jejich každodenních úkonech. Byl anonymním pozorovatelem, neznámým návštěvníkem. A právě v těchto chvílích si uvědomoval svou existenci na světě jako ještě nikdy předtím. Vnímal, jak ubíhá každá minuta, a nechával je volně plynout. Koutky se mu pomalu roztahovaly k úsměvu. V ten den se zrodila jeho druhá vášeň. Vyjma útěků mezi bezpečné stránky knih se mu zalíbilo i v opravdovém světě a najednou pochopil, jak malý jeho zlomek doposud viděl. Chtěl víc. Chtěl to, co mu knihy dát nemohly: skutečnost. V příbězích knih navštívil mnoho míst, reálných i nereálných, ale na žádném nebyl osobně.

„A kam by ses chtěl ještě podívat?“ zeptala se ho dívka, když dovyprávěl.

Nezdálo se, že by o odpovědi přemýšlel, spíše se jí nechával naplnit. „Do vesnice jménem Hallstat v Rakousku.“

„Proč? Je tam něco zajímavého?“

„Ani nevím, obvykle mi o tyto věci ani nejde, záleží mi na atmosféře, a zda je to les, nebo palác, už není tak podstatné. A proč zrovna do Hallstatu? Řekněme, že se tam chci podívat z osobních důvodů.“

Dívka se usmála a už nepromluvila. Vznášelo se nad nimi příjemné ticho, které nebylo potřeba rušit. Hleděli před sebe. Přibližovala se k nim vysoká postava. Dívka začala zběsile a ve spěchu rozepínat batoh a vytáhla dvě knihy.

„Tohle jsem ti přinesla,“ podávala mu obě knihy. „Začal jsi už číst tu z minula?“

Dědečkovi se na tváři vykouzil úsměv a láskyplně se zasmál. „Děkuji ti. Ano, ano, už jsem kousek přečetl.“

V ten moment k nim dorazil muž. „Tak jdem,“ kývl směrem k dívce.

„Dobrý večer, Dane,“ kárávě jej pozdravil starý muž.

„Ano, dobrý, Stanley,“ odpověděl muž lehce provinile.

„Já ještě nechci,“ zaprotěstovala dívka a vzpurně se opřela o rámě svého dědy.

„Musíme,“ řekl muž.

„Uvidíme se v pátek, Moby. Musíš se ještě připravit do školy,“ mrknul na dívku dědeček.

„Dobře, tak v pátek. Pá,“ objala jej a vydala se směrem k místu, odkud prve přišel vysoký muž.

Dan se před odchodem sehnul ke starému muži a nevrle utrousil: „Jmenuje se Monika, ne Moby.“

Starý muž na něj pobaveně, avšak dotčeně pohlédl. „Je to má vnučka, můžu jí říkat, jak je mi líbo, a vy jste jen manžel její matky. Je mi líto, pokud se vám to nelíbí, ale říkám tak Moby od doby, co jsme jí s jejím tátou četli před spaním, když byla malá.“

Daniel zatřásl hlavou. „Nesmyslné jméno.“

„Pro vás,“ odfrknul si Stan. „Opatrujte se, Dane.“

Daniel odcházel se skloněnou hlavou. Dívka už zmizela za skleněnými dveřmi domu, který schovával zahradu před okolním městem.

Slunce opouštělo denní shon a vyslalo na oblohu svého bílého zvěda. Stan dál seděl pod hvězdami, jasnými pomocníky měsíce, a třímal v rukou nové knihy. Jeho pozornost náhle přilákala tmavá silueta stojící před domem. Ozařovalo ji světlo pronikající přes skleněné dveře a vytvářelo iluzi, jako by postava byla temnota sama a prostupovala skrze záři.

„Je večere!“ zvolal hlas náležící nespátné tváři.

„Dobře, děkuju.“